

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
z sedežem na Jesenicah, (Gorenjsko).

Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 glđ. 30 kr. na leto.

Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 glđ.

Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.

Obseg: Od kod ima med svojo barvo in li ta kaj vpliva na njegove lastnosti? (Konec.) — Nove skušnje pri odgoji sadnih dreves. — Državna sadna razstava. — Sadni razstavi v Ljubljani in na Dunaji. — Naš dopis.

Od kod ima med svojo barvo in li ta kaj vpliva na njegove lastnosti?

(Konec.)

Med dobiva svojo barvo, vsaj po mojem mnenji, od eteričnih olj, ki od cvetja z nektarjem v med prehajajo. Ta eterična olja so pa tudi izviri prijetnega duha, kakoršnega imajo le cvetice in na teh nabran med. Ta eterična olja so tudi razne barve, od svetlo-rumene začenši do temno-senčnate. Ona imajo lastnost, da pri dotiki zraka in pri večji toploti oksidirajo (okislijo), temnejša postanejo in se v smolnate snovi izpremenijo. To je tedaj nekak vzrok, zakaj je med pridobljen pri rastočem vzdigovanju solnea na horizontu temnejše barve.

S tem se pojasni stvar, da ima travniški med (na travniku nabran), ki se rumenimu medu prišteva, toliko močnejši duh in tako razločen okus, in to vedno bolj, kolikor bolj temen je. Ta duh in okus travniškega medu sta prav lastna, in se ne moreta umetno ponarediti, ker sta ta dva podatek mnogoštevilnih eteričnih olj, ki se v različnih cvetličnih vrstah nahajajo. Vsak drug med, ki je le na eni vrsti rastlin ali pa na prav visoko ležečih planinskih krajih nabran, ima poleg svetlejše barve, tudi slabjši, včasih celo zgubijoč se okus in zraven še nekak poseben duh, ki izvira od edine ali vsaj v večini zastopane cvetice. Ta duh je onemu dotične cvetice popolnoma podoben. Med nabran na turški detelji, ajdi, ogršci i. dr. se po duhu prav lahko razloči, in se da tudi umetno ponarediti. Jaz sodim, da je to zelo negotov napredek in korak, ako se rabi izmetalnica v to, da se med po raznovrstnih cveticah razloči. Prišlo bo do tega, da bodo umeten med napravljali, ter rekli, ta med je na tej cvetki nabran, uni na unej. Opazovalo se je tudi, da je med na višavi nabran bolj drobnega zrnja (da v manjših koscih kristalizira), je bolj moki podoben, in da gledé sladkobe pojema. Splošno pravilo

je, da kaka snov v toliko debelejšem zrnu kristalizira, kolikor bolj zgoščena je njena raztalitev. Če tedaj med, v visokih planinskih krajih nabran v drobnejšem zrnju kandira, je to znamenje, da je ta med manj zgoščen, t. j. manj slađak.

Tisti, ki med za medene kolače in druge pekarije vporabljajo, so to že davno vedeli, zato so vedno rajše jemali temni med, nego svetlejšega, kajti uni jim je dajal več sladkobe nego ta, tedaj so z njim tudi več odvrnili.

Jaz sem dobil enkrat od jednega nar večjih čebelarjev v Italiji, iz okolice Ankone, medeno pokušujo. Ta med je bil slepivno (bliščeče) bel, kakor razpuščena svinjska maščoba je bil videti, ki je bil tako drobnega zrna, da je bil komaj spoznati, okus je pa imel podoben holandskemu sirupu. Pokažem ga tedaj pri nekem zborovanji čebelarjev, pa niti jeden ni hotel pripoznati, da je to pravi naravni med, kakoršnega čebele nanašajo. Vendar pa je bil pravi med, nabran na nekej cvetici, katero v Italiji „Sulla“ imenujejo. Tudi ta slučaj se z mojim zgoraj povedanim stavkom ujema. Med je bil drobnega zrna popolnoma bel, malo slađak in je imel duh po holandskem sirupu. Izviral je od jedne same rastline, tedaj svetel, neprijetnega okusa, in tudi neprijetnega duhá. Ravno ta med je dobil na razstavi v Milanu zlato svetinjo in prvo darilo. Tako tedaj je različen okus.

Vpraša se pa sedaj le še, ali se more gledé barve medu na njegovo dobroto in sploh druge njegove lastnosti sklepati ali ne?

Po povedanem podaje barva nekako dovoljenje, da se sme gledé medove barve na gotove lastnosti sklepati in trditi. Medova barva je po mojem mnenji odvisna od eteričnih olj, katera v sebi ima. Ta pa so z ozirom na barvo in duh v navskrižnem razmerji s svetlobo in gorkoto, v kakoršnej so rastline, na katerih je bil med nabran. Barva, okus, duh in velikost zrna ustrjenega medu pojema z višavo nabiranja, s številom cvetic, na katerih se med nabira in z višavo solnca na horizontu ob času cvetja.

Če je med temen, je navadno prav obilo slađak, ima oster okus in duh, ter vpliva gledé zdravilne moči, katera se mu prilastuje, v naj večej meri. Temni med obseza tudi največ dušcevih snovi, katere se pri razgretji zgostijo in kot pene, n. pr. pri napravljanji medice, odpravijo. Jelkov in smrekov med se skazuje posebno s svojo vsebino dušca. Tak med se sme tedaj jetičnim posebno priporočevati. Temni med kandira v debelem zrnu in je navadno nabran na naravnih travnikih.

Kolikor svetleji je med, toliko drobnejše je njegovo zrno pri ustrditvi. Je slabejšega okusa in duha, včasih neprijetnega in izvira navadno le od ene ali le od maloštevilnih rastlinskih vrst. Drobno zrnje se doseže tudi s tem, da se med zredči, ali pa, da se pri kristalizovanji z mešanjem ali tolčenjem moti.

Ljudstvo sploh ne ljubi medu različne barve, duha, okusa, kakoršnega dandanes z izmetalnico pridobivajo. Takim umetnim pridelkom ne zaupa, ker je bil popred le jeden med znan, in ta je bil travniški med, čegar barva se je gibala med rumeno in rujavo. Pokuševalci pa nasprotno večkrat ljubijo slab ali pa kak poseben duh, toda le belega medu, in sicer zato, ker je nekaj posebnega in novega. Temu se pa jaz ne čudim, saj ima vsak človek nad drugo rečjo veselje.

Kdo ima tedaj pravico o tem soditi, prepuščam razumu, ali bolje, okusu vsakterega. Tega pa nikakor ne potrdim, in je tudi krivično, da bi jedna dveh

vrst medu, ki ste nepokvarjeni, tedaj od čebel nabrani in od čebelarjev na enaki način pridobljeni, bila prve vrste in boljša, druga pa le druge in slabše vrste; ker je le reč, ki je od okusa odvisna.

Bienen-Zeitung.

Nove skušnje pri odgoji sadnih dreves.

(B. L. Kühn-Rixdorf.)

Posestniku sadjerejske šole more na tem ležeti biti, da: 1. pred ko mogoče močna, zdrava drevesca z obilo koreninami izredi, in to je za sadjerejo veliko vredno, kajti od dveh enako močnih drevesec naj se vedno le mlajše vzame; 2. da se prostori sadjerejskih šol istočasno izpraznijo, in sicer zaradi tega, ker se pri izkopanju nekaterih drevesec tisti, ki ostanejo na njih koreninah tako poškodujejo, da v rasti zastajajo, in 3. da močne in divno rasteče divjake dobimo. Od več strani se trdi, da so pečke od sadežev, ki so na divjakih zrastle, najboljši za to; toda skušnja je pokazala, da temu ni tako, ker divjaki, ki zrastejo iz peček od jabolčnih in hruševih lesnik nimajo nobene dobre lastnosti, še rastejo ne močno.

Pri ogledovanju sadjerejske šole kraljeve virtemberske kmetijske akademije Hohenheim, kjer sem pretečeno poletje bil, dopadlo mi je na prvi pogled, ko sem videl enakomerno močno rast vseh visokih debel, ta so bila, bodi si, li močno ali slabo rasteče vrste, tako enaka, kakoršnih še nikjer nisem videl. Prosil sem gospoda uradnika, ki to reč vodi, namreč vrtnega nadzornika Schüle, naj mi razloži njegov način take odgoje, in ta mi je prav radovoljno ustregel, ter mi sledeče povedal: „Jaz ne rabim za setev nikakoršnih peček od divjakovega sadu, temveč one od požlahtnjenih vrst, ki v vsakem predalu ježice po dve popolno razviti pečki naredi, kajti le popolno dorastene pečke dajo divno rasteče divjake. Vrste, od katerih najraje pečke jemljem, so: zimska-zlata parmena, Wellington, rudeče ledeno jabelko, gasdonkski kosmač, in hruške: Soli-hruška, divja jajčnica, divjak iz Mniškega. Divjaki se po njih moči razdele in tako nasade. Na divno rasteče divjake cepim slabo rasteče cepiče, na srednje rasteče take, ki le srednje močno poganjajo, in na slabo rasteče stavim pa take cepiče, ki hitro in močno poganjajo, in na ta način dobim enako močne odgonke vseh vrst, kar se Vam tako čudno dozdeva“.

In mož je imel po izkazu njegove sadjereje popolnoma prav.

Zadnja razstava v Meissen-u podala mi je priložnost, nov in prav izvrsten način odgoje visoko debelnih dreves spoznati in se naučiti. Tega je razstavil gosp. Brugga, vodja sadjerejske in vrtnarske šole v Boutzen-u.

Ta presadi svoje pečkovec kmalo, ko se pečke razpočijo, na vsak način pa takrat, dokler imajo le samo še pečkini peresi, na dobro pripravljeno, rahlo, močnognojno zemljo v oddaljenosti od 15×20 cm, pusti jih dobro oskrbovati, t. j. prav pogosto polijati in okopati in s tem si izredi tako močne divjake, da so že v avgustu (tedaj v prvem letu) sposobni za cepljenje z očescem in jih pusti tudi cepiti. Prihodnjo pomlad se ta z očescem cepljena drevesca do nekolikega ostanka nad cepljenim mestom odrežejo in mladi odgonki se k tem ostankom privežejo.

V prihodnjem oktobru se tako eno leto požlahtnjena drevesca presade od 50×65 cm vsaksebi in v 4 letih so sposobna za prodajanje.

Prednosti tega načina so:

1. Korenina krona postane vsled zeliščinega odščipanja in poznejšega presajanja zelo obširna in razraščena, poznejša rast debela močnejša;
2. požlahtnjenja se pri mladih sočnatih divjakih prav izvrstno prijemljejo;
3. skupna rast pride že v drugem letu skoro edino le žlahtnemu odgonku k dobrem, med tem ko se do sedaj prvi dve ali tri leta le samo divjak razvija, ki se pa po cepljenji odreže;
4. nasaditve v sadjerejski šoli niso luknjičaste in pomanjkljive;
5. se ceneje pridobiva, ker pri tem se prihrani zemlja, dva ali vsaj eno leto časa pri izreji, ter razmerje, ki je za plodonosnost sadjerejske šole velike važnosti.

—x—

C. kr. pomološko društvo.

Avstrijskim sadjarjem!

V proslavo vladarske štiridesetletnice našega premilostnega gospoda in cesarja

FRANA JOSIPA I.

priredimo letošnjo jesen na Dunaji veliko občno avstrijsko

državno sadno razstavo,

katera bode v zvezi s sadnim semnjem in z mejnarodno konkurencijo s sadnimi sušilnicami.

Prevzvišeni brat cesarjev, nadvojvoda Karol Ludovik, prevzel je pokroviteljstvo te razstave.

Pokazati hočemo s to razstavo, na kateri bodo zastopana vsa kraljestva in dežele drage Avstrije naše, kako važno je sadjarstvo za kmetijstvo avstrijsko; dokazati hočemo, da ta panoga kmetijstva zavzema najodličnejše mesto v deželni kulturi, in da je njeno pospeševanje kar naravnost domoljubna dolžnost.

Zatorej ravnamo po zmislu in duhu presvetlega gospoda in cesarja našega, ako pokažemo domoljubje svoje s tem, da se oziramo na gospodarstvo narodov avstrijskih ter ta narodni praznik tako priredimo, da bode na korist avstrijskemu sadjarstvu in v prospeh narodne blaginje.

Sredi dunajskega mesta bodemo **29. septembra** otvorili veliko občno avstrijsko **državno sadno razstavo**, katera bode tako osnovana, da bodo od nje imeli vsi dobiček. Imela pa bode nastopne oddelke:

I. A. Sveže sadje, urejeno po vrstah.

Da bode razstava praktične koristi, določili smo, da ne sme nihče razstaviti več nego 15 vrst enega sadnega plemena, ki je za gotovo lego, za gotovo zemljo in za gotovo porabo. Ako ima kedo razne take razmere, more se udeležiti pri raznih skupinah. Vsakokrat pa tekmuje posameznik največ le s 15. vrstami tako, da more vsled tega vsak kmet tekmovati z največo graščino.

Z malimi skupinami najboljšega sadja bodemo pa pridobili tudi to, da bode razvidnost in red pri sadnem izbiranju.

I. B. Dalje pripravljamo sadni semenj, katerega se lahko udeleže vsi avstrijski sadjarji in trgovci. Razznanili smo po svetu poročilo: Na Dunaji se bodo

sešli vsi avstrijski sadjarji, ki imajo na prodaj sadje. Pridite in kupite! Stopite ž njimi v zvezo in izpoznajte sadne vire, od katerih morete neposredno dobivati in kupovati!

Na ta semenj ni treba prinesiti velike množice, vsake vrste, katere je v deželi dovolj za kupčijo, zadostuje po en zaboj ali sodček. To so potem vzorci, na katerih podlogi je moči prodati zaloge, ki so doma.

II. Vsi izdelki sadni, kar jih je v Avstriji: posušeno, vkuhano, kandidovano sadje in praženo sadje, mošt, jagodovec, slivovka, sadni likêrji itd., z eno besedo vse, kar se da narediti iz sadja.

Vabimo obrtnike in gospodarje, kateri sušijo sadje ali iz njega delajo mošt, pa tudi vse pridne gospodinje, katere umno vkuhavajo sadje, da se udeleže razstave.

III. Povabili smo tudi vse fabrikante sušilnih aparatov, da razstavijo svoje sušilnice vsakovrstnih sistemov od največje do najmanjše in ob enem pokažejo, kako delajo ti aparati, ter da se med seboj kosajo, kateri vzmore več. Vsak, ki misli kupiti sušilnico, veliko ali majhno, mogel bode tu opazovati, izkušati in izbirati. Kaj pomeni sušilnica, to je dandanes jasno vsakemu sadjarju. Ona je najboljšo varstvo za mnoga leta povsod tam, kjer je sadna letina dobra, pa nizke sadne cene, da sadja skoraj ni izvesti. Ona je tudi sredstvo, s katerim se marsikateri kmetijski pridelek ohrani, in tako korist kmetijskega pridelovanja poveča. Sušenje zelenjadi je dandanes dognana reč; posušena zelenjad je za mornarico, za vojsko, za vsako gospodinjstvo. To so reči, ki morajo zanimati vsakega kmetovalca.

Ne zamudite te mejnarodne konkurencije s sušilnicami, to zahteva vaša korist.

Z ozirom na veliki pomen sušilnic, zaukazal je presvetli cesar kovati za ta oddelek dvojne velike zlate svetinje s svojo podobo in z napisom: „Mejnarodna konkurencija s sušilnicami na Dunaji 1888“. Pa tudi njegova ekselencija gospod kmetijski minister je modro poskrbel z denarno in moralno podporo za ta prevažni oddelek razstavi. Poleg cesarskih svetinj bodo namreč tudi državna darila po 1000 in 500 gld. Dalje bodo srebrne državne svetinje, katerim bodo dodejana državna darila po 500 gld., 250 gld. itd.

Udeležitev bode brezdvomno velikanska, in gotovo bomo dosegli uspeh, ki ga želimo.

Prijave.

Obrok prijave: Do 1. avgusta je prijaviti, koliko kedo želi prostora, do 15. avgusta pa podatke za katalog.

Predmete za mejnarodne skupine je prijavljati oredujemu odboru pod naslovom: „K. k. österr. Pomologen-Verein, Leechwald, Graz.“ Prijavne pole se dobivajo ravno tam.

Predmete za skupine, katerih se morejo udeležiti le avstrijski razstavniki, prijaviti je pri deželnih komisijah, katere tudi dajejo prijavne pole.

Te komisije so:

- za Kranjsko: „C. kr. kmetijska družba kranjska v Ljubljani.“
- „ Spodnji Štajar: „Cesarjevič Rudolfovo sadjarsko društvo.“
- „ Goriško: „C. kr. kmetijske društvo v Gorici.“
- „ Dalmacijo: „C. kr. namestništvo v Zadru.“
- „ Istro: „Deželni odbornik gospod dr. Ivan Cancioni v Poreču (Parenzo).“

Vse podrobnosti je zvediti tudi iz velikega programa, katerega je dobiti pri deželni komisiji, ki tudi daje odgovore na vsa vprašanja.

Najemščina za prostor.

Za skupino I. a) t. j. za sadno razstavo ni plačati najemščine.

Za skupino II b) (sadni semenj) je plačati za vsak meter poslopja, ki je 4 metre globoko, 10 gld.

Pred razstavo mora biti prazen hodnik za obiskovalce razstave.

Za skupino III. (sadni izdelki) je plačati za □ meter 10 gld.

Za skupino V. (konkurencija s sušilnicami) je plačati z ozirom na visokost, in sicer:

za 2 nadstropji visoko zidanje (16 m. visoko)	} za vsak meter in 1/5 m. glo- bokosti	75 gld.
" 1 " " (7.5 " ")		40 "
" prtično " " (5 " ")		30 "

Opomniti je, da je ta prostor le 5 metrov širok, ter morajo dolgi aparati vsled tega biti postavljeni po širokosti. K prostoru je priračunjen tudi prostor, ki je potreben za streženje.

Na prostem ne bode smel nihče postaviti aparata.

Za skupino IV. (drevesnični pridelki) ni plačati najemščine.

Za skupino VI. (stroji in orodji) je plačati za vsak meter 10 gld. (Prostor je 4 metre globok.)

Postavljanje in določanje.

Sušilnice je moči pričeti postavljati ob začetku septembra meseca.

Stroje in sušilnice je postaviti v pravem času, najkasneje pa do 26. septembra.

27. septembra se bode razpolagalo z nezastavljenim prostorom.

Sveže sadje in sadne izdelke zbirajo in pošiljajo deželne komisije; te komisije bodo dajale natančna pojasnila o vsem tem.

Vse razstavne predmete je pošiljati pod naslovom: „Reichs-Obstaustellung in Wien, Centralbahnhof.“ Poslane reči morajo biti frankovane in pošiljatelj mora uže pri oddaji plačati vse pristojbine.

Znižanje vozarine in carine.

Za vse razstavne predmete bodeta izdatno znižani vozarina in carina; dotična določila se bodo prijavila v pravem času. — Vsekakor dobodo gg. razstavniki tiskane certifikate in naslove.

Znižano ceno za vožnjo po železnici

dobodo tudi člani kongresa in spremljevalci razstavnih predmetov; priredili se bodo tudi posebni železniški vlaki, ki bodo od vseh strani vozili po znižani ceni.

Podrobnosti.

zlasti določila o priznanjih in darilih, brati je v glavnem programu, katerega je dobiti pri podpisanci ali pa pri deželni komisiji.

Društveno predsedništvo.

Prvomestnik:

Henrik grof Attems.

Leechwald, Graz.

Juli 1888.

Sadni razstavi v Ljubljani in na Dunaji.

Sadjarstvo je postalo toli važna panoga kmetijstva, da se ne sme prav nič zamujati, kar bi jo utegnulo pospeševati. K pospešnim sredstvom štejemo razstave. Letošnjo jesen bomo imeli veliko državno sadno razstavo na Dunaji in deželno sadno razstavo v Ljubljani. Niti poklicani krogi niti posamezni sadjarji ne smejo teh prilik zamuditi, ampak naj se okoristijo razstav. Državna sadna razstava na Dunaji bode imela nalogo pokazati, kakšno je sadjarstvo po Avstriji, koliko je napredovalo, in kaj vzmoremo gledé sadne kupčije nasproti inozemstvu. Glavni namen bode torej razstavi, da pokaže kupcem naše sadne pridelke ter da jih vabi k nam na sadno kupčijo. To je gotovo toli važno, da Slovenci ne smemo zamuditi te prilike, da si pridobodemo sadnih kupecev. Državna sadna razstava bode pa prirejena po posebnih načelih, vsled katerih ni tako lahko udeležiti se je posameznikom, zato je prevzela vso reč naša kmetijska družba sama. Na tej razstavi, ki bode, kakor je v današnjem listu spredaj povedano, od 29. septembra do 7. oktobra t. l., bode pa najbolj važno zimsko sadje, in sicer jabolka in hruške. Po programu se pa smejo razstaviti le zbirke, ki obsegajo največ po 15 vrst jabolk ali hrušek, ki dobro uspevajo na kakem posebnem kraju, v posebnih razmerah, v posebni zemlji in ki so dobre ali za gospodarsko ali kupčijsko porabo. Zbirka mora biti vsa dobra za visokodebelno ali pa za pritlično drevje. Pri vsaki zbirki se more razstaviti tudi manj nego 15 vrst. **Kmetijska družba torej nujno pozivlje vse sadjarje in tiste, ki se zanimajo za sadjarstvo, da se prijavijo, če morejo tako zbirko prirediti.** Nikakor ni treba, da je dotičnik sam posestnik. Te zbirke se nekako tako-le sestavljajo: Na pr. Nekdo živi v vetrnem kraju vlažne, ilovnate zemlje ter pozna sadje tega kraja ali pa so mu vsaj znani dobri sadjarji. Ta poišče in zbere 15 ali tudi manj jabolčnih ali hruševih vrst, katere so znane že mnogo let, da dobro uspevajo na visokodebelnem drevju v vlažni zemlji in v vetrni legi. Kdo drug more narediti tako zbirko za druge razmere ali pa za pritlično drevje. Kdor ne pozna pomoloških imen, naznani naj domača imena. Izmišljevati se nihče ne sme poštenost in resnica sta prva pogoja. Kdor hoče torej na korist naši lepi domovini prevzeti ta posel, naj se nemudoma zgasi pri kmetijski družbi v Ljubljani ustno ali pismeno. Pove naj, za kake razmere bode naredil zbirko in iz koliko vrst. Stroške bode plačala družba.

Oglasiti se je do 1. avgusta t. l. Ime vsakega razstavnika bode pri razstavi na njegovi zbirki označeno, ter bode deležen odlikovanja. Torej na delo! Nihče naj se ne zanaša na drugega, in dežela bode gotovo častno zastopana. Posebno prosimo gg. duhovnike in učitelje, naj se ganejo in delajo.

Deželna sadna razstava v Ljubljani pa bode imela najbolj poučiti o raznih sadnih vrstah, kako se pri nas izponašajo, in katere bomo v prihodnje priporočali. Te razstave se bode udeležiti vsakemu zavednemu sadjarju kranjskemu. Kmetijska družba bode pa ob enem skrbela, da bode videti na razstavi stroje in priprave, potrebne za umno in napredno sadjarstvo. Tudi šolskim vrtom bo dana prilika pokazati uspehe svoje. Programe deželne razstave, ki bode sredi oktobra meseca, objavimo še v pravem času.

C. kr. kmetijska družba kranjska.

Naš dopis.

Dolenji Zemon pri ilirski Bistrici. Blagorodni gospod urednik! Vše dolgo ni vrli „Čebelar in Sadjerec“ iz našega kraja prinesel nobenega dopisa, pa še moj Vam ne bo nič veselega, vsaj za čebelarstvo ne, povedal.

Leta 1886. ste se Gorenjci jako hvalili, da je bilo bogato leto, a mi Notranjci pa smo se večinoma (ravno tako tudi bližnja Čičarija) prav kislo držali, ker čebele bile so lahke in vsaki 4 starci so dali le po en roj, to je na vsake 4 plemenjake bil je komaj po en roj. Suša jih je bila jako oslabila.

Lani pa je bila tu prav dobra letina, tako da so bile čebele še precej, prav obilo hrane so si za zimo preskrbele; pa vsaj so si tudi morale dobro zalogo preskrbeti, ker je bila huda in dolga zima. Zaloga je bila pripravljena, a kaj, ker nikogar ni bilo, da bi jo bil rabil, kajti že jesensko deževje uničilo je polovico čebel in potem ste še zima in neugodna pomlad veliko ljudstva ugonobile, tako da so celo pomlad zalego ven trgale, ker je niso mogle ogrevati in hraniti in jo še zdaj trgajo.

Letos jim je maja meseca suša, koja je vse rastlinje v rasti popolno vstavila, tako da je bila po nekaterih trdih tleh trava tako majhna, kakor bi to bil le mesec sušec silno nagajal. Sv. Medard nam je pa prinesel vsak dan dež, tako da sedaj tudi jako slabo stoje. Reči moram, da še nikdar ne pomnim tako slabega. Sram me je povedati, da se mi je od 35 starih prezimljenih panjev vničilo 5, tri sem oddal, toraj od 27 starcev imam do danes le — 7 (reci: sedem rojev). Pa kaki so ti roji, ravno taki so, kakor prav slabi drugiči ali tretjiči ali pa četrtiči. Majhni in slabotni so, da je le kaj. Tako pritožujejo se mi vsi čebelarji našega kraja. Vzrok temu je tudi ta, ker čebele v onih urah, ko solnce gorko posije začnejo iz panju vreti, tu predigravajo, mlade pa se uče letati, a ker so vse slabe, popadajo pred čebelnjakom na tla in sicer toliko, da jih je včasih kar cele šklopce vkup. Te večinoma vse kar na tleh ostanejo in dež, ki tako pogosto prihaja, raztepe jih v tla in s tem roje prav občutljivo zmanjša. Sv. Marjeta je tu, in roji so proč, kaj bo za naprej? Ob nje bomo!

Sadje še precej lepo kaže, ako ne bode zdaj vsled obile moče vse doli popadalo.

Črešenj so letos v „Brkinih“ posebno veliko imeli. Samo vasica Janeževo Brdo je vzela za nje več kod tisoč forintov. Lepo je to!

Prilike nisem imel, zahvaliti se Vam za vlni poslane cepiče, koji prav izvrstno rastejo in so se vsi dobro prijeli; prisrčno se Vam za nje zahvaljujem tedaj danes!

Ali bode letos razstava sadja v Ljubljani? V nekaterih listih je bilo čitati, a določnega se nič ne vé. Dobro bi bilo, da bi bila ob jednom tudi čebelarska razstava in da bi se udje našega društva na določen dan sčšli in o raznih čebelarskih in sadjerejskih zadevah pogovorili. *)

Nadoslac Potepan.

*) Predsedništvo je vprašalo o tem pri slav. e. kr. kmetijski družbi v Ljubljani, in je dobilo odgovor, da bo razstava v Ljubljani in na Dunaji, več o tem dobite v današnjem listu. Da bi pa bila še čebelarska razstava, je pa sl. e. kr. kmet. družba odgovorila, da to ne more biti, ker ima darila in drugo le za sadjarsko razstavo odmenjeno. Nasvetovala pa je, naj se naše društvo v skupini vdeleži sadjarske razstave. To bi bilo tudi dobro. Ako je to našim društvenikom prav, naj se pri predsedništvu oglašé. — Ostalo v prihodnji številki.

Ured.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko.“ — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.